

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Ethica Symbolica E Fabularum Umbris In Veritatis Lucem
Varia Ervditione Noviter evoluta**

Pexenfelder, Michael

Monachii, 1675

Symbolum LXXI. Vlysses Surenum cantus spernit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68709](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68709)

la Circes regia versatus, denique filium suscepit, Telegonum nomine; qui, quod fieri solet, parenti non tantum probro & decori, sed etiam exitio fuit. Quid enim ex vipera, nisi venenatus partus nasceretur? Cave quisquis es, *Calicem aureum meretricis Babylonia*. Jerem. 51. veneficium pro beneficio porrigit. Soporiferum Circes poculum non absimile videtur illi assassinorum paradiso, de quo Paulus Venetus lib. 1. c. 28. Orient. histor. In Persidis regno tyrannus quidam, Alaodinus dictus, Muletam regionem occupavit, multosque sicarios, quos dixere Assassinos hoc actu sibi adjunxit. In valle quadam amoenissima, & præruptis cincta montibus paradysum omni deliciarum genere, qualem suis Mahometes promittebat, instruxit. In eum locum, oblata soporiferâ potione, dormientes deferendos curabat. Experrecti, cum omnibus deliciis affatim fruerentur, revera se in paradiso fuisse credebant. At præstigator ille, capta opportunitate, medicato poculo sopitos, rursus extra paradysum efferebat, eos, ad omnia, quæ imperabat, patranda paratissimos postea habiturus. Quid aliud facit voluptas? quæ hominem ubi semel falsis deliciarum illecebris captum extra se posuit, & in cælo quodam imaginario collocavit, deinceps ad abiectissima quæque mancipium habet.

SYMBOLUM LXXI.

Vlysses Sirenium cantus spernit.

Homerus Odyss. lib. 12

Ethicè.

Blanda Libido etiam heroës sternit.

Sirenium fabulam jam alibi exposuimus; hinc satis erit apponere laudes, quas Venusinus Vates de Vlysse canit epist. 2. lib. 1.

Rursus quid virtus & quid sapientia possit,
Utile proposuit nobis exemplar Vlysses:
Qui domitor Troiæ, multorum providus urbes,
Et mores hominum inspexit: latumque per æquor
Dum sibi, dum fociis reditum parat, aspera multa
Pertulit, adversis rerum immerfabilis undis,
Sirenium voces, & Circeæ pocula nosti:

Fff 2

Quæ

Quæ si cum sociis stultus, cupidusque bibisset:
 Sub domina meretrice fuisset turpis, & excors:
 Vixisset canis immundus, vel amica luto fus.

(a) Ubi tamen notes, eum, qui Sirenum blanditias generose contempsit, non Circes modo, sed etiam Nymphæ Calypsus amoribus implicatum fuisse, ita ut septem ipsos annos cum hac exegerit, neque tum discessurus, nisi Jupiter per Mercurium, dea imperasset, ut tandem hospitem nimis placentem dimitteret. Tanti est familiaris cum feminis agere, etiam virum, etiam sapientem, etiam Vlysem. Confortium cum altero sexu comparat Salomon in Proverb. c. 6. igni in sinu; urit accedentem. *Nanquid potest homo abscondere ignem in sinu suo, ut vestimenta illius non ardeant, aut ambulare super prunas, ut non comburatur planta ejus?* Vox, oculi, vultus, totum feminæ corpus est quasi ignis, intuentem, colloquentem, conversantem cypriis flammis tacite, & nescium succendens. Documentum est Vlysses, tot adversis casibus superior, tot laboribus induratus: ad calorem tamen istum ut cera liquefacta diffluit; & à fluctibus ejectus, in flammam incidit nocentior aquis.

Equidem multos, quos non debilitarat dolor, superavit voluptas: quique sine ullo metu pericula adierant, labores pertulerant, vulnera exceperant, mortem ipsam, quæ nihil terribilius est, pro nihilo putaverant, iidem appetiti voluptatis illecebris non potuerunt eam rectis oculis contueri. Ultrò etiam induerunt sese in illius retia, seque mollissimis illius vinculis devinciendos, ac constringendos præbuerunt. Quem unquam, vel in fabulis, quod supra exposuimus, fortiorum Hercule accepimus? at ille Jovis saty editus, ille monstrorum domitor, ille purgator orbis, in quem nihil unquam virium habuit dolor, à voluptate devictus est, & in *Omphales* gremio cubans, iisdem illis manibus, quibus infans inusitatae magnitudinis angues extinxerat, quibus postea, delapso è luna leoni fauces eliserat, crescentem damnis, & vires ex ipsa sua cœde ducentem hydram confecerat, pervigilem draconem in æternum soporem collocaverat; is, inquam, pro corona populea mitellam, aut calanticam capite gestans, pro leonis pelle crocotam indutus, pro clava & arcu colum, & calathos tractans, non tantum virtutis, verum etiam sexus sui oblitus, ad arbitrium dominæ pensa carpebat. Roma nullum unquam hostem Hannibale infensorem habuit. At quem non Pyreneorum montium asperitas, non Rhodani fluvii impetus, non objectus à

natura

(a) *Voluptas blanda herois sternit.*

natura ad tutandam, ab incurſibus exterarum gentium Italiam, Alpium vallus retardaverat; cujus imbutum uſque à pueritia capitali Romani nominis odio animum, non fames, non frigus, non ulla denique mali vis domare potuerat; qui tot ad Traſymenum lacum, tot ad Cannas Romanorum millia ceciderat; qui Romam ipſam capere noluerat magis, quàm non potuerat, illum Campanus luxus ac deliciæ perdiderunt; ut verè à clariffimis ſcriptoribus dictum ſit, *Capuam* Hannibali *Cannas* fuiſſe. Atque hoc fuit, quod Poëtæ per fallaces Sirenum cantus, per Vlyſſis obturatas aures indicare voluerunt, felicis utique, temperantis, fortisque viri, ſi ad ultimum Circes & Calypſus blandimenta cavere potuiſſet, aut potiùs voluiſſet. Tandem tamen enavigavit, & ad patrios lares rediit Ithaceniſis heros, periturus, niſi Sirenes, doſoſas voluptatis illices ſurda aure tranſiſſet. Ad hanc fabulam alludens D. Hieronymus, ait in epiſtola quadam: Et nos ad patriam feſtinantes (ſcilicet cœleſtem) mortiferos Sirenum cantus ſurda debemus aure tranſire. Non eſt hîc inobſervatè tranſmittendum plus aliquando in audientium, quàm canentium Sirenum mollitiæ, periculi ſubefſe; cujus rei ut aliquod documentum proferamus, Philippum Macedonum regem, virum cæterocuin ſapientem adducamus. Hunc aiunt mulieris cujuſdam Theſſalæ amore ita exarſiſſe, ut plerique ſuſpicarentur, eum amatorio quodam philtro eò adactum. Quam ob rem Olympias Philippi conjux tantum operæ poſuit, ut tandem Theſſalam illam prehenderit; quam cum diligenter intuita eſſet, ejus formam certè bonam, verba omnia naturam ingenuam ſpirantia, præclaram educationem advertit; faceſſant ergo, inquit, calumniæ: tu enim verò in vultus & ſermonis tui gratia philtum habes; neque alio ſcino capitur
Philippus.

